

kíméletlenebbül leszidják és pórere vetkőztetik egymást. Jól ismerik tehát kölcsönösen gondolataikat és tisztában vannak egymás törekvéseivel, igazolásra, mentegetőzésre így igazán nincs is szükségük.

A társadalommal szemben azonban mégis jobban alá akarják támasztani felforgató tanaikat és meg akarják okolni, miért kell elpusztulnia az egész ősrégi kultúrának. Ezt az igazolást történeti visszaemlékezéseikben végzik el. Végigszáguldanak a magyar nemzet ezeréves történetén és a szó szoros értelmében letarolják azt. Ketten is elvégezték, egész szisztematikusan, ezt a munkát; Diener-Dénes «La Hongrie» és Ormos Ede «Mi okozta Magyarország szétrombolását?» című könyvében (Párizs, 1926. és Bécs, 1921.). A magyar nemzet nagy vezéreit, kik közül nem egyet szentté avatott a középkori egyház, többet világhírűvé tett a török elleni harcokban tanúsított hősieks elszántságuk, vagy akiket a magyar nép valósággal bálványozott és szívébe zárt, mindezeket kivétel nélkül becsmérő szavakkal illetik. Kalandoroknak, önző, haszonleső embereknek rajzolják őket, a magyar társadalom felső rétegeit pedig népnyzóknak és műveletleneknek. Nem ismerik el, hogy a magyar nemzet ezer éven át csak egyetlen kulturális tettet is hajtott volna végre és kíméletlenül hirdetik: Magyarország alapjában véve megérdemli sorsát, feldarabolását.

Nem a «Pinguinek szigeté»-nek szatírája ez, hanem a lenini parancs vak végrehajtása: «El kell pusztítani a történelmet!» A «legendák széttépésének» jelszavával a magyar emigránsok sivár romhalmazzá változtatták a magyar történelmet; mindent lerángattak a sárba, ahol maguk is voltak.

(Vége következik.)

Mályusz Elemér:

SZÉP VOLTÁL...

*Mit tudod te azt, mikor fürkészve, kutatva veded rám szemed,
mint egy élettelen, holt tárgyra, mely szobád díszíti,
te, aki élő és meleg szerelmem osztályosa voltál és
lázás szent éjszakáink puha gyermeksziveket dobbantottak életre,
... mit tudod te azt, milyen jóság és megalázó így asszonyod
arcába vágni: szép voltál! azután látni, hogy
az elhallgatott szavak, hogy írják homlokodra
szerelmed emlékét, amely így lesz lassan a múlté.
Hiába a jóság és munka alázata, hiába a tudás és
érett asszonyi lélek, az a pár csillogó szál
barna hajában annak, akit szerettél, útjelző neked
csak arra, hogy fiatal éveid asszonyát újra keresd ott,
ahol az arcok hamvát még nem tépte le a gond és idő.*

*Mondd, Uram, te, akinek keze torz és csúnya virágot
nem formált soha és hervadásába is bájt kölcsönöztél,
Uram, te miért tagadtad meg embervirágodtól, az asszonytól,
az öregség áldott, beteljesedett szépségét?*

K. Nagy Méda.